

PETŐCZ ANDRÁS

Orlando Amerikában

*Reggel van, de jó!, ilyenkor szoktam fel
ébredni, most is ezt teszem, tehát fel
ébredek, de mi ez, nahát, köpni meg
nyelni se tudok, merthogy azt se tudom
olyan nagy hirtelen, hogy, na, mit nem
tudok, már el is felejtettem, ja, azt, hogy
most fiú vagyok-e, vagy netán lány?,
nézegetem magam a tükörben, próbálom
megállapítani, hogy most akkor tényleg
vagyok-e még fiú, avagy lány lettem
ilyen nagyon váratlanul, valaki jön, persze,
ilyenkor kell valakinek jönnie, nahát, igal,
jön, egyenesen felém, lengeti, amit
lengetni tud, ő még tud valamit lengetni,
szóval, köpés és nyelés esete forog fenn,
mert ha én nem lengetek, akkor már,
de ki se mondom, ki se mondom,
hogy akkor már talán nem is vagyok fiú?,
mi minden megtörténhet itt, a távoli
Amerikában vagyok, mint Orlando, de
ne gondolja senki, hogy éppen Orlandóban
vagyok, nem, nem vagyok Orlandóban,
vagy mégis Orlandóban vagyok?, igen?,
ha meg benne vagyok, akkor lehet, hogy
mégis, de ki se mondom, lehet, hogy mégis
fiú vagyok?, igen!, na, most már tudom,
hogy ilyen ez a távoli földrész —*

(Ferdítette: MECSEKI RITA ESZTER)